

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 2063/2022
02.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца R ЕКОГУМА GRADNJA д.о.о. Бор, Шарбановац, чији је пуномоћник Иван Стевић, адвокат у ..., против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 20.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 4466/22 од 30.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 4466/22 од 30.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 4466/22 од 30.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 30П 8804/21 од 03.03.2022. године, у ставу првом изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту, кредитна партија ... закљученог дана ...2016. године између тужиоца и туженог, а која гласи: „Корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати банци накнаду предвиђену важећом Тарифом накнада за услуге банке у висини од 1,00% од износа искоришћеног кредита одређеног у члану 1. овог уговора, увећано за припадајуће јавне дажбине (уколико је примењиво) у складу са позитивним прописима Републике Србије, у динарима (РСД), с тим да ће се задужење по основу накнаде за услуге банке вршити сукцесивно, у складу са пуштеним износима одобреног кредита,“ што је тужени дужан признати и трпети. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.04.2016. године до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 40.200,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда 9Пж 4466/22 од 30.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и изражени кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист. Погрешна примена материјалног права на коју ревидент у вези са тим указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 31.08.2021. године ради утврђења ништавости уговорне одредбе уговора о кредиту. Вредност предмета спора је 20.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 170,13 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. истог члана (став 3.). Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић